

Презъ великата всесвѣтска война, Симеонъ Табаковъ бѣ повече аташуванъ къмъ германцитѣ. Деенъ, като тѣхъ, той бѣ спечелилъ уважение на тия дисциплинувани хора и когато почина, на 18 VII 1918 год. отъ инфлуенца и слабо сърдце, германски вестници му посветиха трогателни редове.

Симеонъ Табаковъ каза своята дума по много обществени, политични и исторични събития, писа по много въпроси отъ разнообразенъ характеръ и остави подире си литературно дѣло, което заслужава да се проучи, да се разгледа и подложи на обективна оценка следъ смъртта му.

* * *

Между книжниннитѣ трудове на Симеонъ Табаковъ ще отбележимъ най-напредъ негови реферати, четени въ учено-любиви събрания и дружества. Имаме данни за тия отъ тѣхъ: „Югоизточна България презъ време на Тертервеци“, „Една страница отъ участието ни въ ромънската революция презъ 1821 год.“; „Първитѣ турски завоевания и експедицията на графъ Амедей“ — държани въ Софийското исторично дружество и рефератъ за гр. Сливенъ, държанъ въ една среща на Сливенската колония презъ 1902 год., който рефератъ е билъ пробуденъ зовъ, за да се напише историята на гр. Сливенъ. Въ тоя рефератъ той характеризова града, като градъ на хайдутѣ и завършва съ думитѣ на Ив. Ивановъ, първия руски губернаторъ въ Сливенъ следъ освобождението: „Не съмъ виждалъ по-мъжественъ градъ отъ Сливенъ“. — Следъ тоя рефератъ се избира комитетъ, събиратъ се помощи за историята на гр. Сливенъ и дѣлото се постепенно осъществява.

Въ „Българска сбирка“ Табаковъ, подъ псевдонима „Борджанинъ“ пише обширна статия на тая тема и кани пришелцитѣ отъ разни краища въ София къмъ организуванъ животъ, къмъ „дружби“, каквито днесъ има много въ София и които играятъ и ще играятъ важна и многостранна роль въ нашия културенъ животъ.

* * *

Пригответъ за голѣма роль въ живота, съ благородни пориви, Сим. Табаковъ въ началото на своето поприще се срѣща не само съ слаба и посрѣдствена култура на лица съ видно обществено положение, но и съ тѣхни пороци, които минаватъ за смѣтка на България. И младиятъ човѣкъ се вълнува, негодува, пише. Купъ негови дописки, статии и дори антрефилета сж насочени срещу хората на нашето дипломатично агентство въ Лондонъ, което по своето мѣсто би могло да играе видна роль за интереситѣ на България. Въ „Речь“ Табаковъ негодува, че нашиятъ представител въ Лондонъ се нарекълъ самъ албанецъ, но билъ „avant tout bulgarophile“. Въ друга статия той съ болка говори, че до-